

маха, и са обливаше отъ сълзѣтъ му. „Азъ съмъ безчувственень, думаше Телѣмахъ, къмъ радостта за придобиваніе на слава, и са тоиѣж отъ скърбѣта на нашата раздѣла. Струва ми са че виждамъ още злополучното о-нуй време, когато Египтянытъ ма откъснѣхж отъ вашытъ рѣцѣ и ма отдалечихж отъ васъ безъ да ми оставѣжтъ надѣжда за да ви видѣж пакъ.“

Менторъ отговори на тѣзи думы кротко за да го утѣши. „Ето рече му той една раздѣла съвсѣмъ различна; тя е доброволна, тя ще бѣде кратка, выи отивате да търсите побѣда. Потребно е, сыне мой, да ма обычатѣ нетолкосъ нѣжно колкото доблестно; навикнете на моето отѣжствіе; выи нема да ма имате вынѣжы; необходимо е мѣдростта и добродѣтельта повече, а не приежствіето на Ментора да ви вдѣхвату какво трѣба да правите.“

Като казваше тѣзи думы, богынята, скрита подъ образа на Ментора, покрываше Телѣмаха съ своята егида; тя му вдѣхну духъ на мѣдростта и на предусмотрителността, неустрашима храбростъ и кротка умѣренность, които са намѣрватъ толкози рѣдко на едно.

„Идете, думаше Менторъ, въ найголѣмытъ опасности, когато е полезно да влѣзете въ тѣхъ. Единъ владѣтель са обезчестя повече когато отбѣгва опасноститѣ въ сраженіята, отъ колкото ако не идяше съвсемъ на боя. Мѣжеството на управителя на другытъ не трѣба да бѣде сумнително. Ако на единъ народъ е нужно да опази живъ и здравъ своя началникъ или царь, еще повече е нужно да го не чува да носи сумнителна слава за мѣжеството си. Помнете че управительтъ трѣба да е образецъ на сичкытъ другы чловѣцы; примѣрѣтъ му трѣба да одушевява сичката войска. Не бойте са прочее Телѣмахе, отъ никоя опасность, и загинете подобрѣ въ сраженіята, нежели да навлечете сумнѣніе за вашата храбростъ. Лѣтецытъ който найнастойтелно быхж вы въспрѣли за да са изложите на опасността въ нужны случаи, тѣ ще сж първы да кажѣтъ тайно че сте страхливъ, ако ви намѣрѣжтъ лесенъ да са стѣписате въ подобны обстоятелства.

„Но въ сжщото време не търсете безполезны опасности. Мѣжеството само тогава е добродѣтель, когато